

[Bækgaard.]

at der er indtruffet Begivenheder, som man har ønsket at mindes eller fejre paa en særlig Maade, saaledes at Begivenhedens Storhed eller Festivitas kunde række ud til saa mange som muligt; den anden Begrundelse har været, at vi har vedtaget nye Lovbestemmelser, nye Tilbygninger til vor sociale Lovgivning, idet vi da undertiden har indsat Bestemmelser om, at man for de Mennesker, der kunde komme ind under den nye Lovgivning, kunde se bort fra eventuelt modtagne Fattighjælp, idet Hensigten med den Art Lovgivning jo altid har været at holde saa mange som muligt fri for det offentlige Fattigvæsen og at hjælpe dem; der af en eller anden Grund, Sygdom eller Alderdom, eller hvad andet det har kunnet være, vanskeligt kunde klare sig i Kampen for Tilværelsen. Som Eksempel paa det sidste kan nævnes Alderdomsunderstøttelsesloven af 1891 § 2, hvorefter der kunde ses bort fra Fattighjælp ydet Personer i Alderen over 60 Aar, som altsaa havde kunnet komme ind under den nye Alderdomsunderstøttelseslov, hvis denne havde været gældende. Det samme gælder Enkebørnsloven af 1913, hvor der blev indsat en Bestemmelse om Dispensation fra Fattiglovens § 35. Lovene af 1920 og 1924, som der er peget paa i Bemærkningerne til Lovforslaget, kan vel ogsaa i nogen Grad ses under denne Synsvinkel, selv om ved disse ogsaa det førstnævnte Moment har spillet en Rolle. Loven af 1920 gjaldt kun de sønderjydske Landsdele; da der som bekendt havde raadet andre Forhold dér, blev denne Lov vedtaget, for at vore sociale Love kunde komme til i saa stor Udstrækning som muligt at gøre Fyldest ogsaa dernede, og hvad Loven af 1924 angaar, havde vi kort forud gennemført flere betydelige Forbedringer i vor sociale Lovgivning, der muligt havde kunnet komme Mennesker til gode, som nu var kommet under Fattigvæsenet, men desuden havde man i 1924 den Begrundelse, at det var 75 Aar siden Givelsen af Grundloven af 1849; det var altsaa et Jubilæumsaar. Ved denne Lejlighed traadte altsaa ogsaa det første Moment frem, men særlig har dette gjort sig gældende ved Lovene af 1906 og 1912, der blev givet i Anledning af et Tronskifte, som man ønskede at fejre.

Nu er det jo imidlertid saa, at den Slags Festmidler skal man ikke bruge for ofte, for saa taber de noget af Evnen til at virke til Højnelse af Begivenhederne, og det forekommer mig, at den Begrundelse, der skulde ligge i, at det i Aar er 80 Aar siden Grundlovens Givelse, er noget svag, for ikke at

sige søgt; skulde det benyttes som Grund, vil det jo komme til at gaa ret ofte paa. Det andet Moment synes heller ikke at kunne gøres gældende. Rigtignok siger den højtærede Minister i Folketinget, at det er at haabe, at der snart vil kunne vedtages nye Love, som muligt kan gøre det ønskeligt at frigøre en Del Mennesker for de Vilkaar, der følger af Modtagelsen af Fattighjælp, men dertil vil jeg sige, at skulde det ske, kan man jo samtidig med nye Love af den Art, som den højtærede Minister sigter til, vedtage Bestemmelser som den foreslaaede.

Jeg synes derfor ikke, at der denne Gang er en saadan Begrundelse som den, vi tidligere har kendt, for Vedtagelsen af et Forslag som det foreliggende, men naturligvis kan man sige, at der ogsaa kan være andre Hensyn at tage. Der kan være rene Hensigtsmæssighedshensyn. Man kan jo mene og haabe, at en Del Mennesker, som ved Tidernes Ugunst er kommet ind under det offentlige Fattigvæsen, atter kan bringes paa Fode og klare sig selv. Der siges, at de fattigunderstøttedes Antal i det sidste Aar er forøget; det er imidlertid efter min Mening ikke tilstrækkelig bevist. Men dersom Lovforslaget indeholdt en saadan magisk Kraft, at det kunde drage en Del Mennesker bort fra det offentlige Fattigvæsen, skulde vi naturligvis vedtage det. Det tvivler jeg imidlertid meget om; det maatte i saa Fald efterfølges af Foranstaltninger paa andre Omraader. For øvrigt tror jeg ikke, at Antallet af dem, der har faaet Understøttelse med Fattighjælps Virkning, er saa stort eller saa stærkt stigende, som man undertiden fra visse Sider giver det Udseende af. Vi maa huske paa, at der ydes megen Hjælp, som ikke har Fattighjælps Virkning, foruden hvad der i øvrigt ydes efter vor stærkt udviklede sociale Lovgivning. Det er et Forhold, som vi bør tage i Betragtning ved en Lejlighed som denne. Man kan heller ikke uden Betænkelighed sætte bestaaende Bestemmelser ud af Kraft ved midlertidige Bestemmelser af denne Karakter, og de bestaaende Bestemmelser paa dette Omraade er som bekendt ikke særlig strenge, idet Kommunalbestyrelserne har Frihed til efter 1 Aars Forløb at eftergive ydet Fattigunderstøttelse.

Skulde man imidlertid gennemføre Lovforslaget, er der to Spørgsmaal, som det forekommer mig at have Betydning at faa klaret, for det første dette, om tidligere Love af samme Art har vist sig at have Betydning i Retning af at formindske Antallet af Personer, som er under fast Fattigfor-